

Štrougal podepisuje.

Lubomír Štrougal uspořádal autogramiádu své další knihy „Ještě pár odpovědí...“ Škoda, že ji nenazval „Ještě několik vět“. Mohla by evokovat dobu totality mnohem lépe, než jak se o to bývalý komunistický ministr vnitra a premiér v této knize pokusil, jakož i v předcházející knize „Paměti a úvahy“ z r. 2009. Prohlášení „Několik vět“ bylo totiž o normalizačním režimu, ve kterém Lubomír Štrougal nedělal vrátného, ale představoval muže moci č.2. Fronta několik desítek důchodců, bývalých estébáků, vnitřáků a lidí nostalgicky vzpomínajících na socialismus čekajících na podpis nepřekvapuje, takových je u nás mnohem více. Ani jejich „několik slov“ do mikrofonu reportérky televize nepřekvapilo, jeden chválil Štrougala za podporu sportovců, druhý za pravdivé informace o době minulé. Ovšem, co mě šokovalo, bylo ocenění známého televizního sexuologa MUDr. Radima Uzela, který považuje Štrougala za moudrého a vzdělaného člověka, který měl tu smůlu, že vládl s blby. Nechci pana doktora Uzela urážet, ale za tato slova bych ho přece jen rád urazil. Pan doktor by vzhledem ke svému věku měl vědět, že Lubomír Štrougal se stal ministrem vnitra v r. 1961, v době, kdy i po amnestii v r. 1960 zůstalo v kriminálech mnoho politických vězňů, dokonce vězňů „tvrdšího jádra“, kteří právě pro svůj odboj a nesmiřitelný antikomunismus na amnestii propuštění nebyli. Víím to dobře, byl mezi nimi i můj otec nebo známý chodec Otakar Rambousek, či někteří sociální demokraté. Jen rok před nástupem Štrougala do funkce ministra vnitra byl popraven poslední politický odsouzenec Vladivoj Tomek a na poměry v komunistických kriminálech, které do r. 1968 podléhaly ministerstvu vnitra, se pamatuji nejen z vyprávění otce, ale i ze svých cest na návštěvy za ním (dvakrát za rok). Kulturní obrození, malá divadla, předjaří r. 1968 a zlatá šedesátá léta nevznikly zásluhou „moudrého a vzdělaného“ právníka Štrougala, ale jemu, Husákovi a promoskevským fanatikům Bilakovi, Indrovi, Fojtíkovi a dalším navzdory. Stačí si přečíst třeba nedávno vydané paměti Jiřího Suchého. Jistě – Štrougal a Bilak byli nebe a peklo, ale Štrougal a svoboda s demokracií na druhé straně, to samé, jen obráceně. Pamatuji si dobře na článek v RP v roce 1970, kde další zuřivý bolševik jménem Švestka (slivovice promiň) vychvaloval tandem Husák – Štrougal, který nás vyvedl z krizových let, o kterých jsme se mohli dočíst v tzv. „Poučení z krizového vývoje“ – v jednom z nejhorších popsaných papírů za celou dobu existence českého národa. Chápu, že MUDr. Uzel není historik, ale období normalizace prožil, i když jako předseda základní organizace KSČ nebyl v disentu a stál, aspoň jako komunistický mluvka na straně normalizačního režimu. Nevím, nakolik doopravdy, nebo jen kariéristicky. Pan doktor Uzel musí pamatovat i 50. léta, která Štrougal stihl i jako člen vlády (ministr zemědělství), kterým se stal v roce 1959. Soudruh Štrougal ve svých knihách preferuje dobu komunismu před následným demokratickým režimem. Proč ne? On cestovat mohl, jemu ani jeho rodině nic nehrozilo a v těch dvou knihách, které jsem si musel koupit a přečíst, abych zjistil jaká slova pokání a lítosti vyslovil – jsem však žádná nenašel. Ani za utrpení dětí a rodičů, které

rozdělila hranice a komunistický režim, jako např. v případě spisovatele Jana Beneše, když Štrougalova vláda nedovolila, aby se táta, máma mohli spojit se svými dětmi. A co případ týraného syna tenisty Jiřího Javorského, co další stovky politických vězňů – otec šel na táboře Vojna do díry na 7 dnů za to, že napsal dopis Chruščovovi po publikování novely „Jeden den Ivana Denisoviče“; tu díru je si možno dnes prohlédnout, poté co se z Vojny stal komunistický skanzen. Rád bych tam doktora Uzela a Lubomíra Štrougala, tehdy vrchního pána nad komunistickými věznicemi, vzal dnes na výlet. Vždyť třeba jen ti, kteří byli v té díře, těžce převažují nad Štrougalovou podporou několika sportovců. Štrougal inscenoval i operaci, při které byly do Černého jezera na Šumavě Státní bezpečností „potopeny“ nacistické dokumenty. Z doby přednormalizační lze pouze ocenit jeho komické zatýkání kolegy Rudolfa Baráka, i když ministr v roli orgánu trestního řízení, tedy policisty, byla nezákonná kuriozita i v době komunismu. Dokonce se prý před ním mohly vyprávět i politické vtipy a on nikoho nenechal zavřít ! Úžasné. Byl to zkrátka bolševický normalizační lidumil. Kdyby takových jako on a soudruh MUDr. Uzel bylo více, nemuseli studenti dělat listopadovou revoluci a nemuselo se zakládat OF. Stačilo povolat Štrougala a Uzela. Pište dál soudruhu Štrougale, vyprávějte mladým lidem o krásách normalizace a o cestování do NDR, Bulharska a Rumunska. Nebo dokonce do SSSR. Byla to nádherná doba a ten Havel všechno zkazil. Ještě, že si to MUDr. Radim Uzel pamatuje.

5.1.2012

Milan Hulík